

Als liedjesschrijver voor onder meer Isabelle A en Clouseau, scenarist en regisseur van musicals als *Suske en Wiske* en *Het Jungleboek* is Jan De Vuyst een succesvol artiest achter de schermen. Zijn grootste droom is het project te realiseren waar hij zich zopas vol enthousiasme in stortte: een langspeelfilm over het leven van Jezus volgens Marcus, vertaald naar de actualiteit en helemaal in het Gents. Van lef gesproken.

Lieve Wouters

'God is de grootste artiest aller tijden'

DIALOGEN van *Sesamstraat*, het scenario van de VTM-tienerserie *Wat nu weer?*, de monoloog *Rosalie Niemand* - ze vloeiden allemaal uit dezelfde pen. „Veel van mijn artistieke gedrevenheid ontkiemde bij *Eigentijdse Jeugd*“, begint Jan De Vuyst. Dachten we het niet! Dit jeugdcentrum van de salesianen in Groot-Bijgaarden was ook de springplank van *Soulsister* Paul Michiels en doet bij menig Vlaams artiest van de iets oudere generatie een belletje rinkelen. Via de muziek kwam De Vuyst terecht in de wereld van de kleinkunst en het theater. Op 28-jarige leeftijd ging hij op zoek naar wie God eigenlijk is. Een ontdekking die zijn leven grondig veranderde.

- Maar het begon dus allemaal bij *Eigentijdse Jeugd*.

We kwamen daar niet alleen bij elkaar om muziek te maken. Zonder opdringerig te zijn, slaagden Robert Kino en de anderen er steeds op de een of andere manier in ons te laten nadenken over de grote levensvragen. Toch haakte ik op een gegeven ogenblik af. Ik wilde mijn eigen weg gaan. In de ban van bepaalde schrijvers, leidde ik een tijdlang een zwerfend bestaan in Amsterdam. Niet dat ik ooit twijfelde aan het bestaan van God - ik was overigens catechist, maar ik kon Hem geen plaats geven in mijn leven. Hij was almachtig, ik een sukkelaar. Hoe konden die twee samengaan?

Naar aanleiding van Hugo Claus' parafraze op het Hooglied nodigde mijn broer me eens uit op een Bijbelstudie in de evangelische Kerk. Ik werd er enorm geprikkeld om de Bijbel te beginnen lezen en geraakte langzaam weer op het juiste spoor. De schellen vielen me van de ogen. Plotseling begreep ik Kerstmis. God wil niet die onbereikbare wil zijn, werd daarom als een kind onder ons geboren. Hij was mens, net als wij, en heeft mijn zonden uitgewist. Dat ik al die jaren wekelijks naar de mis was geweest, terwijl de intrinsieke betekenis ervan me volledig ontging! Het christendom onderscheidt zich van alle andere godsdiensten,

omdat we een God hebben die leeft, die gestorven en verrezen is. Sinds die onvoorstelbare openbaring ben ik altijd blijven lezen in de Bijbel en blijven bidden.

Vanuit dat nieuwe denken ben ik teruggekeerd naar *Eigentijdse Jeugd*, om dan gaandeweg aan God te vragen me verhalen te geven om te vertellen aan Vlamingen, zodat ook zij Hem kunnen leren kennen. Is Jezus immers niet de grootste verteller met al zijn parabels?

- Is het evangelie verkondigen dan ook de bedoeling van je nieuwste project, een langspeelfilm over het leven van Jezus?

Dat beschouw ik als mijn roeping. Het scenario is bijna rond. Ik baseerde me op het evangelie volgens Marcus. Jezus zelf krijg je nooit te zien, je maakt met Hem kennis via de mensen die door Hem zijn genezen, via de leerlingen en vooral via Judas. Of ik deze droom ooit kan verwezenlijken, blijft een vraagteken, gezien de productiekosten. Maar ik ben van plan in januari alvast te repeteren in het Zouttheater; een christelijk toneelensemble dat ik tien jaar geleden oprichtte om jonge chris-

tenen de kans te geven creatief met geloof bezig te zijn.

Net zoals voor de theaterproductie *Jezus, loser aan het kruis?* zoek ik een crew die volledig uit gelovigen bestaat. Dat is bij die productie op enkele muzikanten na gelukt. Een mooie ervaring, we voelden ons bij elkaar thuis. Zestien keer hebben we het stuk opgevoerd in theaters en parochiezalen.

- Hoe gaan collega-artiesten om met jou en je overtuiging?

Ik steek mijn overtuiging niet onder stoelen of banken, maar ben ook niet als de apostel Paulus die vindt dat je te pas en te onpas over Christus moet spreken. Als deuren en ramen op slot zijn, ga ik niet inbreken om mensen met de boodschap van een liefhebbende God te bereiken. God klopt aan, Hij stampt de deur niet in. Liedjesteksten en scenario's getuigen van mijn geloof in de zin dat er altijd hoop uit spreekt. Op die manier probeer ik de 'geur van Christus te verspreiden'. Ooit werd me gevraagd een scenario te schrijven voor een film over Freddy Horion, een van de beruchtste misdadigers van ons land. Dat heb

ik geweigerd uit respect voor de slachtoffers.

Sommige collega's, ook niet-gelovige, spreken wel graag over de grote levensvragen. Dan ben ik recht voor de raap. Ik heb geen enkel probleem om met andersdenkenden op te trekken. Toch is het niet altijd eenvoudig. De meesten vinden het wel oké dat je 'zoekend' bent of een bevestiging hebt, maar wanneer je zegt: „Ik heb het gevonden“, oogst je onbegrip. Sommigen hebben mij uitgespuwd. Artiesten zitten op de troon van het leven. Ze willen aanbeden worden. Dan is er geen plaats voor God. Dronken van zichzelf, vervallen ze in de zeligste treurigheid zodra het succes voorbij is. Voor mij is God juist de allergrootste kunstenaar. Zoals de psalmist zegt: „De wereld is vervuld van uw kunstenaarschap.“ Ik bid God om inspiratie, om wijsheid, zelfs om zonnenschijn. Ik ervaar Hem als heel bereikbaar, dicht bij mij.

Theater en muziek zouden moeten deel uitmaken van de opleiding van priesters en pastorale werkers

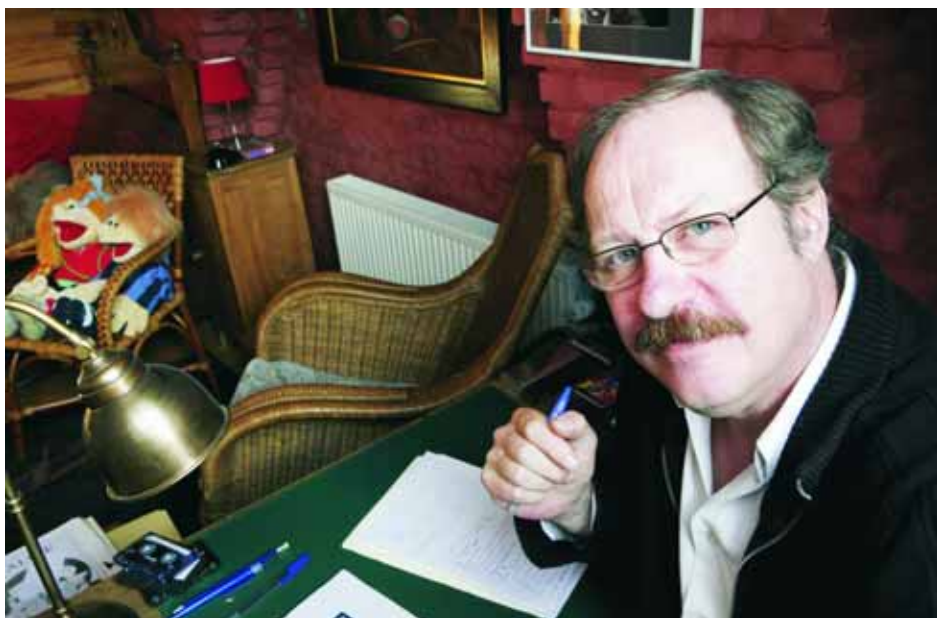
- Als je gebed zo doeltreffend is, wat doe je dan met het lijden?

Ik geloof heel sterk in het gebed, maar ik ben tegelijk een nuchtere, moderne mens. Er zijn veel dingen die ik niet begrijp en ik aanvaard dat ik ze niet begrijp. Dat is het lot van Job. Maar wat ik wel begrijp, wil ik in de praktijk brengen. Je moet doen wat in je mogelijkheden ligt. Ooit bezocht ik een buurman in de psychiatrie. Daar leerde ik twee mensen kennen die nu een keer per maand een weekend bij ons thuis komen logeren. Als Elisa zegt: „Mag ik weer naar huis komen?“, dan smelt mijn hart. Maar als ik in de krant lees over de oorlog in Somalië, dan kan ik niet veel meer doen bidden.

- Welke kracht bezitten lied en theater als het gaat over geloofscommunicatie?

Omdat theater en muziek zo verweven zijn met onze cultuur, zijn ze hiervoor van enorme waarde. Eigenlijk zouden theater en muziek een deel moeten uitmaken van de opleiding van priesters en pastorale werkers. In elke parochie is er wel iemand die zijn talenten wil inzetten voor de verkondiging. Dat moet je aanmoedigen en begeleiden. Want tegelijk is het erg moeilijk om bijvoorbeeld elementen van de popwereld binnen te brengen in de Kerk. Het is een ware evenwichtsoefening om gewoon tof theater te maken waarin je eigenheid tot uiting komt.

Ik geloof in de autonomie van lied en theater. Het moet niet uitsluitend dienen als rode loper voor een spreker, maar kan op zichzelf staan. Dan moet het wel verstandig worden gebracht: niet in clichés of een bepaald jargon, en met de juiste dosering. Als een groep een avond mag vullen, is één religieus lied genoeg om de toehoorders te prikkelen. Laat de rest dan maar over de liefde of het gemis gaan. Te veel van hetzelfde werkt contraproductief.

© Kristof Ghyselincx

Meer weten? Website www.zouttheater.be.